

безъ да можемъ да му уловимъ следитѣ. Само слухътъ, че се е появилъ поръ, който изпояжда кокошкитѣ въ курницитѣ на съседитѣ, говорѣше, че нашиятъ приятелъ е живъ.

Следъ месецъ ние узнахме по следитѣ, че главната квартира на пора се намира въ нашата плѣвня, поставихме капанъ и го уловихме. Промѣна не забелязахме ни въ външността, ни въ характера му. Той, както и по-преди, бѣше веселъ и милъ. Само опититѣ му, които често правѣше да изкочи отъ вратата, показваха, какъ хубаво се е чувствувалъ порътъ на свобода.

Следъ това той прекара при насъ още две недѣли. И може би щѣше да прекара и досега, ако не бѣ единъ нещастенъ случай, който му причини ужасна смъртъ. Напоследъкъ ние често го връзвахме съ дълга връвъ и го развеждахме да се разхожда по двора. Дългата връвъ му даваше голѣма свобода да се движи. И той съ радостъ тичаше по снѣга и ровѣше дълги бразди изъ него. Тѣй стана и тоя пжтъ. Братъ ми го върза за връвта и го пушна въ снѣга, но много близко до плѣвника, дето бѣха затворени дветѣ голѣми, вѣчно гладни кучета на нашия стопанинъ.

Порътъ си проби пжтъ изъ снѣга, отиде къмъ плѣвника и като видѣ дупка на вратата, проврѣ се презъ нея. Чу се веднага раздираещъ викъ, връвта се изопна, но бѣше вече късно. Ние бързо се затекохме къмъ плѣвника, но успѣхме само, да дигнемъ топлия още трупъ на нашия милъ приятелъ.

Не можахме дума да си кажемъ отъ скръбъ.

Струваше ни се, че изгубихме близко, родно същество. . . .
